

Arrest

nr. 111 786 van 11 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VAN EENOO en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Jameel MAALLAH, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 11 februari 2013 en heeft zich vluchteling verklaard op 13 februari 2013.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 18 februari 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 28 maart 2013.

1.3. Op 8 mei 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, die de Iraakse nationaliteit bezit en het sjiietisch geloof aanhangt, verklaart afkomstig te zijn van Najaf. U en uw familie zouden niet politiek actief zijn geweest in Irak. Van 2004 tot 2009 zou u een kiosk hebben uitgebaat. U zou SIM-kaarten en telefoonabonnementen hebben verkocht en gehandeld hebben in wisselkoersen. Tot 2005 zou uw broer Ah.(...) uw zaakgenoot zijn geweest. In 2005 zou hij samen met uw andere broer S.(...) slachtoffer zijn geworden van een roofmoord gepleegd door politieagenten die banden hebben met een criminele bende. De ouders zouden in 2006 door de Iraakse autoriteiten zijn gearresteerd en berecht. Uw andere broer Aq.(...) zou na de moord op Ah.(...) zijn plaats als zaakgenoot in uw kiosk hebben overgenomen. In 2007 zou hij hiermee zijn gestopt. U zou uw vorige kiosk hebben gesloten en een nieuwe hebben geopend in de commerciële straat 'al Rowan' in Najaf. Deze winkelstraat zou worden bewaakt door bewakers van de Iraakse preventiepolitie. In 2009 zou u in een taxi zijn overvallen door criminelen. Ze zouden uw tas met Amerikaanse dollars, SIM-kaarten en aanvraagformulieren voor telefoonabonnementen hebben gestolen. U zou klacht hebben neergelegd bij de Iraakse preventiepolitie. Deze zou uw klacht niet hebben onderzocht. U zou hierdoor het vermoeden hebben gekregen dat de bewakers van de winkelstraat onder een hoedje spelen met criminele groeperingen. Na deze diefstal zou u door een agent van een telecombedrijf zijn ingelicht over een telefoonnummer verkocht op uw naam die door een onbekende zou worden gebruikt. Dit nummer zou met de overige SIM-kaarten, abonnementen en de Amerikaanse dollars tijdens uw overval in een taxi zijn gestolen door uw belagers. U zou samen met de agent van het telecombedrijf dit probleem hebben aangekaart bij de preventiepolitie. Na inzage van uw eerder ingediende klacht omtrent uw beroving zou u hebben vastgesteld dat enkel de diefstal van de Amerikaanse dollars in de klacht zou zijn geregistreerd en niet de SIM-kaarten en abonnementen. Dit zou uw vermoeden hebben versterkt van een samenwerking tussen de preventiepolitie en criminele groeperingen. Uit schrik zou u geen gevolg hebben gegeven aan oproepingen door de preventiepolitie voor verder onderzoek naar het betreffende telefoonnummer. U zou de zaak zelfs hebben laten seponeren. Omdat u zich niet meer veilig zou hebben gevoeld, zou u naar Syrië zijn uitgeweken. Ongeveer een week na uw vertrek naar Syrië zou de preventiepolitie bij u thuis zijn gekomen op zoek naar u. Sindsdien zouden ze niet meer zijn teruggekomen. U zou ongeveer een jaar lang in Syrië hebben gewoond en er asiel hebben aangevraagd bij het UNHCR (United Nations Refugee Agency). Vanwege de verslechterde veiligheidssituatie in Syrië na de uitbraak van de revolutie aldaar zou u de afhandeling van uw asielaanvraag door het UNHCR niet hebben afgewacht en begin 2012 terug naar Irak zijn gekeerd. U zou u hebben gevestigd bij uw ouders in Najaf en de kost hebben verdiend met privélessen wiskunde aan leerlingen van de middelbare school. U zou niet meer in aanvaring zijn gekomen met de Iraakse preventiepolitie betreft het oneigenlijk gebruik van het destijds gestolen telefoonnummer. Op 6 februari 2013 zou een leerling beledigende opmerkingen hebben gemaakt over de demonstranten die de laatste tijd regelmatig op verschillende plaatsen in Irak betogen voor meer vrijheid, democratie en betere sociale voorzieningen. U zou uit boosheid fel hebben gereageerd op de uitlatingen van de leerling door premier al Maliki, de gouverneur van Najaf en Moqtada al Sadr, de geestelijke leider van de militie 'al Mehdi' te beledigen. U zou de leerling ook uit uw woning hebben gezet. Nadat u het incident aan uw broer Aq.(...) zou hebben verteld zou hij u hebben aangeraden onder te duiken. De betreffende leerling zou een verwant zijn van de gouverneur van Najaf en als geheime agent opereren. U zou voor twee dagen bij uw schoonfamilie zijn ingetrokken en hierna op 8 februari 2013 met een vervalst paspoort een vlucht naar Istanbul hebben genomen. Vervolgens zou u via Italië naar België zijn doorgereisd om asiel aan te vragen. In België zou u telefonisch van uw echtgenote vernomen hebben dat de betreffende leerling opnames zou hebben gemaakt van uw beledigingen van 'al Maliki', de gouverneur en Moqtada al Sadr. Uw broer Aq.(...) die kort na uw onderduiking door een veiligheidsdienst zou zijn gearresteerd en vrijgelaten zou uw echtgenote hierover hebben geïnformeerd. U vreest thans bij terugkeer naar Irak vervolging door de Iraakse autoriteiten vanwege uw beledigingen van 'al Maliki' en de gouverneur van Najaf. Ook vreest u vervolging door 'al Mehdi' militie omwille van uw belediging van de geestelijke leider Moqtada al Sadr.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden opgemerkt dat aan u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend en dit omwille van de volgende redenen.

Vooreerst dient opgemerkt dat uw aangehaalde problemen met de Iraakse preventiepolitie betreffende een gestolen telefoonnummer op uw naam (zie gehoorverslag CGVS, p. 6-8, p. 11) niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève, die immers voorziet in internationale bescherming voor personen die hun land van herkomst zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep. U haalt een vrees verantwoordelijk te worden gesteld voor daden van een

criminele bende die SIM-kaarten van u hebben gestolen. De aanleiding van uw vlucht betreft problemen van gemeenrechtelijke aard.

Hierbij aansluitend moet worden opgemerkt dat u er, met betrekking tot uw vrees verantwoordelijk te worden gesteld voor de gestolen SIM-kaarten, evenmin in slaagt een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. U brengt immers onvoldoende ernstige elementen aan die hierop wijzen. U verklaart Irak indertijd te hebben verlaten omdat u schrik had dat men u verantwoordelijk zou stellen voor de gestolen SIM-kaarten en u bijgevolg zouden arresteren. U zou twee maal zijn opgeroepen in verband met de klacht die u zelf had ingediend, maar u ging hier niet op in omdat u schrik had om in de wachtzaal tussen criminelen te moeten zitten. Uzelf verklaarde nog voor uw uitwijking naar Syrië deze zaak te hebben laten seponeren bij de preventiepolitie. Na uw vertrek zouden de autoriteiten één maal thuis naar u zijn komen vragen. Nadat bleek dat u niet thuis was, zouden ze zijn vertrokken en sindsdien heeft u niets meer van hen gehoord. U zou verder niet op de hoogte zijn of er een politieel onderzoek of een rechtszaak tegen u zou lopen (zie gehoorverslag CGVS, p. 6-8, p. 11). Bovendien verklaarde u na uw terugkeer uit Syrië naar Irak begin 2012 niet te zijn lastiggevallen door de preventiepolitie. U zou nog tot februari 2013 (een jaar lang) in uw woonwijk in Najaf hebben gewoond en gewerkt en gedurende heel die periode niets meer hebben gehoord van de preventiepolitie. Uit bovenstaande vaststellingen kan geenszins worden afgeleid dat u actueel door de preventiepolitie zou worden gevisieerd. Bovendien moet worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt met betrekking tot de feiten voor uw vertrek naar Syrië.

U baseert een deel van uw asielrelaas op beledigingen die u tijdens een van uw privélessen in het bijzijn van uw leerlingen zou hebben geuit aan het adres van de Iraakse premier al Maliki, de gouverneur van uw regio Najaf en de geestelijke leider van 'al Mehdi'. U zou in een vlaag van boosheid deze beledigingen hebben geuit in reactie op de denigrerende uitspraken van een van uw leerlingen over de demonstranten die betogen voor meer vrijheid, democratie en sociale voorzieningen in Irak (zie gehoorverslag CGVS, p. 8-10). Echter, er kunnen kanttekeningen worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van uw publieke beledigingen t.a.v. deze prominente personen. Zo is het merkwaardig dat u die verklaarde nooit politiek actief te zijn geweest in uw land van herkomst, geen affiniteit te hebben met politiek in Irak en nooit te hebben deelgenomen aan betogingen (zie gehoorverslag CGVS, p. 1, p. 9) zich plots geroepen voelde de verdediging van de demonstranten op zich te nemen door in het publiek de premier, de gouverneur en de geestelijke leider van een invloedrijke sjiietische milizie openlijk te beledigen. Dat u in zulke omstandigheden op zo'n hevige manier zou reageren tegenover de neef van de gouverneur, is weinig waarschijnlijk in de Iraakse context waar iedereen zich bewust is van de gevolgen die dergelijke uitspraken mogelijk met zich mee zouden kunnen brengen.

Vervolgens dient vastgesteld dat u met betrekking tot deze leerling die de demonstranten zou hebben beledigd verklaringen heeft afgelegd die de geloofwaardigheid van uw vervolgingsvrees voor de Iraakse staat, de gouverneur en 'al Mehdi' verder ondergraven. Zo verklaarde u van uw broer Aq.(...) vernomen te hebben dat deze leerling een geheime agent is. Echter, u bleek niet in staat enige details op te geven hoe uw broer aan deze informatie zou zijn geraakt. U kwam hieromtrent niet verder dan in algemene en vage bewoordingen aan te geven dat uw broer 'vele commerciële contacten' zou hebben. Hierdoor zou hij een 'sterk vermoeden' hebben dat het een geheime agent betreft. Dit 'sterk vermoeden' zou uw broer louter hebben gehaald uit de verwantschap van de leerling met de gouverneur, meer bepaald omdat het gebruikelijk zou zijn dat verwanten van politici als geheime agenten zouden worden ingezet. Bovenstaande veronderstellingen zijn louter hypothetisch van aard en berusten op weinig concrete gegevens, feiten of gebeurtenissen waartoe werkelijk kan worden afgeleid dat de betreffende leerling voor een geheime dienst zou werken (zie gehoorverslag CGVS, p. 9).

Dient tevens aangestipt dat u verklaarde dat uw broer diezelfde dag van uw geuite beledigingen in uw plaats zou zijn gearresteerd door een veiligheidsdienst. Uw broer zou na zijn arrestatie op de hoogte zijn geraakt van opnames die de betreffende leerling zou hebben gemaakt van uw beledigingen. Uw broer zou ondertussen zijn vrijgelaten en zonder verdere problemen met de Iraakse autoriteiten in Najaf verblijven. Echter, zeer merkwaardig is dat u tot op heden niet weet welke veiligheidsdienst uw broer zou hebben gearresteerd. Evenmin wist u te vertellen hoelang zijn detentie zou hebben geduurd en onder welke omstandigheden hij zou zijn vrijgelaten. Ook met betrekking tot de opnames verklaarde u niet te weten hoe uw broer aan deze informatie zou zijn gekomen. Zo gaf u aan dat hij misschien zou zijn ingelicht door de personen die hem zouden hebben gearresteerd of dat hij misschien zelf de opnames zou hebben beluisterd. Dat u hieromtrent geen enkel detail of bijzonderheden kon vertellen doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Immers, uzelf verklaarde na uw aankomst in België telefonisch van uw echtgenote in Najaf op de hoogte te zijn gesteld van de arrestatie van uw broer en de opnames van uw beledigingen door uw leerling. Uw broer zou uw echtgenote hierover hebben geïnformeerd. Hierdoor dient aangenomen te worden dat u omtrent deze zaak meer te

weten kon komen van uw echtgenote én uw broer teneinde uw eigen vervolgingsrisico t.a.v. de Iraakse autoriteiten beter te kunnen inschatten. Uw uitleg als zou u al die vragen niet aan uw echtgenote hebben gesteld omdat u hieraan niet zou hebben gedacht en het voor u zou hebben volstaan dat uw broer zou zijn vrijgelaten is geheel niet overtuigend.

Met betrekking tot uw vrees gedood te worden de 'al Mehdi' militie moet worden vastgesteld dat u hiervoor geen enkele concrete aanwijzing voor kan opgeven (zie gehoorverslag CGVS p.9-10). Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat echter niet om de vluchtelingenstatus te verwerven. U dient deze vrees nog steeds aannemelijk te maken, wat hier niet het geval is, daar uw vrees voor vervolging eerder gebaseerd is op veronderstellingen dan op concrete feiten. Tot slot verklaarde uzelf geen aanwijzingen te hebben dat u actueel zou worden gezocht door de Iraakse autoriteiten en de gouverneur. U kon tevens geen enkel begin van bewijs voorleggen van uw ingeroepen problemen met deze drie actoren (zie gehoorverslag CGVS, p. 8-11).

U heeft onvoldoende persoonlijke en concrete elementen aangevoerd die wijzen op een persoonlijke en systematische vervolgingsvrees in de zin van de Conventie van Genève. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk kunnen maken een vluchteling in de zin van deze Conventie te zijn.

Uw voorgelegde kopie van uw militair boekje, kopies van de overlijdensakten van uw twee broers Ah.(...) en S.(...) vermoord door een criminele bende in 2005, een verklaring van overlijden van uw vermiste oudste broer M.(...) verdwenen tijdens de Iran/Irak oorlog in 1982 en een document van UNHCR van de registratie van uw asielerzoek ingediend na uw aankomst in Syrië zonder afwachting van de afhandeling van uw asielaanvraag, vermogen bovenstaande appreciatie niet in gunstige zin te wijzigen.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de provincie Najaf in Zuid-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst te worden beoordeeld.

Sinds maart 2010 kent het CGVS geen subsidiaire beschermingsstatus meer toe aan Iraakse burgers uit Zuid-Irak omdat ze er geen reëel risico op ernstige schade meer lopen in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De veiligheidssituatie in Irak werd verder opgevolgd door CEDOCA (researchdienst van het CGVS). Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie relatief stabiel en ongewijzigd is gebleven in Zuid-Irak (zie SRB "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 26 september 2012 die aan het administratief dossier werd toegevoegd).

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op de algemene analyse van de veiligheidssituatie in Zuid-Irak, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 57/bis en 57/ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967 en de materiële motiveringsplicht, betwist verzoeker in een eerste onderdeel – met betrekking tot de weigering van de erkenning als vluchteling – de stelling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als zouden de door hem aangehaalde problemen met de Iraakse preventiepolitie betreffende een gestolen telefoonnummer op zijn naam niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève doch slechts gemeenrechtelijk van aard zijn. Verzoeker meent dat hij behoort tot de categorie van een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4 van de vreemdelingenwet, in het bijzonder een groep die moet worden

geacht een specifieke sociale groep te vormen als de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Het is immers niet de eerste (en laatste) keer dat personen met dergelijke professionele activiteiten het slachtoffer zijn van criminele bendes, aldus verzoeker, die hieraan toevoegt dat de overval waarvan hij het slachtoffer werd veel verder reikt dan het gemeenrechtelijke. Verzoeker vreest immers dat de gestolen SIM-kaarten, die op zijn naam geregistreerd zijn, gelinkt zullen worden aan misdrijven of daden van terrorisme waardoor hij valselijk beschuldigd en gestraft zou worden. Hij vervolgt dat hij geen hulp zal krijgen van de Iraakse autoriteiten en dat de Iraakse politiediensten geen eerlijk onderzoek zullen voeren aangezien de criminele bendes geïnfiltreerd zijn in het overheidssysteem. Verzoeker merkt voorts nog op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onvoldoende aandacht heeft besteed aan de problematiek van overvallen in de regio van de provincie Najaf. Het fenomeen roofovervallen en criminaliteit wordt in de Cedoca-nota onterecht en zonder nadere toelichting buiten beschouwing gelaten terwijl de mogelijke impact van beide rechtstreeks het gevolg is van de onstabiliteit in de regio en het gebrek aan autoriteit en bescherming. De door het Commissariaat-generaal geciteerde nota geeft een onvolledige lijst van aanhoudende veiligheidsproblemen die door een veelheid van rapporten wordt bevestigd, aldus nog verzoeker, die andermaal herhaalt dat de nota enkel de 'insurgency' gerelateerde veiligheidssituatie betreft en geen rekening houdt met andere veiligheidsproblemen die het gevolg zijn en/of deel geworden zijn van de oorlogsvoering, zoals ontvoering en criminaliteit.

Daarnaast wenst verzoeker de aandacht te vestigen op de ernstige incidenten waarvan zijn familieleden reeds het slachtoffer zijn geworden. Verzoeker meent dat er sprake is van een herhaalde dreiging ten aanzien van hem en zijn familieleden. Hij verwijst in dit verband naar artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet en stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet betwist dat zijn broers het slachtoffer zijn geworden van criminele bendes in Najaf waarbij ook politieagenten betrokken waren. Dergelijke gebeurtenissen beïnvloeden zijn houding naar de autoriteiten en sterken zijn vermoedens van corruptie binnen de Iraakse politiediensten nog aan, aldus verzoeker, die verder nog opmerkt dat hij bij zijn terugkeer uit Syrië een minder publiekelijk leven heeft geleid in Irak, dat hij zijn professionele activiteiten van voorheen niet heeft hervat en dat hij wiskundelessen begon te geven.

Waar hem wordt verweten dat hij geen enkel begin van bewijs voorlegt met betrekking tot de feiten voor zijn vertrek naar Syrië, merkt verzoeker op dat het voorleggen van documenten geen vereiste is in het kader van een asielaanvraag. De verklaringen van een kandidaat-vluchteling zijn voldoende. Zijn verklaringen zijn volgens verzoeker coherent, gedetailleerd, doorleefd en bijgevolg overtuigend. Bovendien heeft hij meerdere keren verwezen naar zijn dossier bij het UNHCR in Syrië. Tevens heeft hij de toestemming gegeven om dit dossier en de documenten die hij aldaar heeft neergelegd op te vragen en in te kijken. Uit het administratief dossier blijkt echter niet dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit dossier heeft opgevraagd bij het UNHCR in Syrië. Indien zij dit wel had gedaan, dat zou zij niet alleen de daar neergelegde documenten ontvangen hebben maar ook de verklaringen zoals afgelegd in Syrië kunnen vergelijken met de verklaringen zoals afgelegd voor de Belgische autoriteiten, aldus nog verzoeker.

Verzoeker vervolgt dat de argumentatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het merkwaardig is dat hij, die niet politiek actief is, noch heeft deelgenomen aan betogingen, zich geroepen voelde om het op te nemen voor de demonstranten, kort door de bocht is. Verzoeker werpt op dat het niet is omdat hij niet politiek actief is, noch sympathie heeft voor de ene of andere partij dat hij geen mening heeft over de politiek en feiten zoals demonstraties. Hij geeft toe dat de reactie die hij gegeven heeft op de uitslatingen van zijn leerling in een opwelling is gebeurd en, gelet op de Iraakse context, inderdaad een weinig verstandige reactie was. Hij merkt hierbij op dat rationaliteit en logica niet steeds de bovenhand halen en dat emotionele reacties, hoe onverstandig deze ook zijn, niet uit te sluiten zijn.

Wat betreft zijn vermoeden dat zijn leerling een geheim agent was, voert verzoeker aan dat zijn broer A. vele commerciële contacten heeft waardoor hij van vele informatie via via op de hoogte kan worden gesteld. Uit de informatie die A. ter oor is gekomen leiden verzoeker en zijn broer af dat de desbetreffende leerling een geheim agent moet zijn. Ook het feit dat het gebruikelijk is dat verwanten van politici als geheime agenten fungeren, versterkt dit vermoeden.

Tot slot werpt verzoeker op dat de onwetendheden die hem worden verweten betreffende de arrestatie, de detentie en de vrijlating van zijn broer en aangaande de opnames die de betreffende leerling zou hebben gemaakt van zijn beledigingen ongegrond zijn en te wijten zijn aan omstandigheden. Verzoeker

herhaalt dat zijn broer omwille van zijn uitslatingen werd gearresteerd doch opnieuw werd vrijgelaten. Voor verzoeker was het voldoende te weten dat A. werd vrijgelaten, dat hij in goede gezondheid verkeerde en dat hij verder geen problemen ondervond met de autoriteiten. Verzoeker voelde zich immers schuldig dat A. gearresteerd werd omwille van zijn daden en de opluchting toen hij het nieuws vernam dat A. werd vrijgelaten was dermate groot dat hij geen verdere vragen heeft gesteld. Verzoeker is van mening dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vereisten van de wettelijke bewijslast die op hem rust schendt door van hem een volledige kennis te eisen van alle details met betrekking tot al de elementen uit zijn asielrelaas. Het vaststellen of hij al dan niet voldoende kennis heeft over alle mogelijke details van zijn asielrelaas is volledig irrelevant voor het bepalen van het vluchtelingen- of subsidiaire beschermingsstatuut, aldus nog verzoeker.

Hij besluit dat zijn asielaanvraag geloofwaardig kan worden bevonden en dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet. Hij stelt dat hij zijn volledige medewerking heeft verleend aan de asielinstanties door alle feiten waarover hij kennis heeft vanaf het eerste interview te hebben vermeld en meent dat hij de gegrondheid van zijn vrees voor vervolging dan ook voldoende aannemelijk heeft gemaakt zodat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem had dienen te erkennen als vluchteling.

In een tweede onderdeel – met betrekking tot de weigering van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus – voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onvoldoende motiveert waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Verzoeker wijst erop dat uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er zich in Najaf nog steeds veiligheidsproblemen voordoen waarvan burgers het slachtoffer worden. Er is volgens verzoeker dan ook nog steeds een voortdurende bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Het valt bijgevolg moeilijk in te zien hoe het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de conclusie komt dat er geen sprake zou zijn van een reëel risico op ernstige schade. Alsof het subsidiaire beschermingsstatuut enkel zou dienen te worden toegekend in het geval alle aanslagen burgerslachtoffers zouden maken. Verzoeker wijst erop dat noch in de vreemdelingenwet, noch in de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad een onderscheid wordt gemaakt in de gradaties van het 'reële risico op ernstige schade'. Nog volgens verzoeker is het niet relevant welk type van geweld de 'ernstige schade' veroorzaakt aan burgers, aangezien ook geweld dat geen deel uitmaakt van het 'gewapend conflict' onder de term 'ernstige schade' kan vallen, zoals bijvoorbeeld bepaald door artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, dat ook voorziet in subsidiaire bescherming tegen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Onder deze definitie vallen dan ook de andere vormen van geweld waarover het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers van april 2009 melding maakt en die niet te wijten zijn aan het gewapend conflict zelf, aldus nog verzoeker.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een fotokopie van verzoekers identiteitskaart, documenten met betrekking tot verzoekers asielaanvraag in Syrië en een arrestatiebevel met vertaling in het Nederlands.

Bij aangetekend schrijven van 27 juni 2013 laat verzoeker volgende bijkomende stukken worden: een arrestatiebevel met vertaling in het Nederlands die in de plaats komt van de eerder neergelegde kopie, en vertalingen in het Nederlands van de aan het verzoekschrift gevoegde identiteitskaart en gezondheidskaarten uit Syrië.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) de door hem aangehaalde problemen met de Iraakse preventiepolitie betreffende een gestolen telefoonnummer op zijn naam niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève en hij er met betrekking tot zijn vrees verantwoordelijk te worden gesteld voor de gestolen SIM-kaarten evenmin in slaagt een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken daar hij onvoldoende ernstige elementen aanbrengt waaruit kan worden afgeleid dat hij actueel door de preventiepolitie zou worden geviséerd, zoals uitvoerig wordt toegelicht, en hij bovendien geen enkel begin van bewijs voorlegt met betrekking tot de feiten voor zijn vertrek naar Syrië, (ii) het in de Iraakse context waar iedereen zich bewust is van de gevolgen die dergelijke uitspraken mogelijk met zich mee zouden kunnen brengen weinig waarschijnlijk is dat verzoeker, die verklaarde nooit politiek actief te zijn geweest in zijn land van herkomst, geen affiniteit te hebben met politiek in Irak en nooit te hebben deelgenomen aan betogingen,

zich plots geroepen voelde de verdediging van de demonstranten op zich te nemen door tijdens een van zijn privélessen in het bijzijn van zijn leerlingen de premier, de gouverneur en de geestelijke leider van de invloedrijke sjitische militie 'al Mehdi' te beledigen, (iii) hij verklaarde van zijn broer A. vernomen te hebben dat de leerling in kwestie een geheime agent is doch hij niet in staat blijkt te zijn om enige details op te geven hoe zijn broer aan deze informatie zou zijn geraakt en verzoeker en zijn broer zich dienaangaande slechts baseren op louter hypothetische veronderstellingen, (iv) hij tot op heden niet weet welke veiligheidsdienst zijn broer zou hebben gearresteerd, hij evenmin wist te vertellen hoelang diens detentie zou hebben geduurd en onder welke omstandigheden hij zou zijn vrijgelaten en hij ook met betrekking tot de opnames die de betreffende leerling van zijn beledigingen zou hebben gemaakt verklaarde niet te weten hoe zijn broer aan deze informatie zou zijn gekomen, (v) hij geen enkele concrete aanwijzing kan opgeven met betrekking tot zijn vrees gedood te worden door de 'al Mehdi' militie, hij zelf verklaarde geen aanwijzingen te hebben dat hij actueel zou worden geëist door de Iraakse autoriteiten en de gouverneur en hij tevens geen enkel begin van bewijs kan voorleggen van zijn ingeroepen problemen met deze drie actoren, (vi) de door hem voorgelegde documenten niet vermogen bovenstaande appreciatie in gunstige zin te wijzigen en (vii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers uit Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Zuid-Irak geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4. Waar verzoeker meent dat de door hem aangehaalde problemen met de Iraakse preventiepolitie wel degelijk ressorteren onder de vluchtelingenconventie en hij betoogt dat zijn vrees verbonden is met het behoren tot een sociale groep, kan hij niet worden gevolgd. De groep waarbij hij zichzelf indeelt, met name personen met professionele activiteiten zoals de zijne – namelijk verkoper van SIM-kaarten, telefoonabonnementen en handelaar in wisselkoersen – die het slachtoffer zijn van criminele bendes, beantwoordt immers niet aan de definitie van een sociale groep zoals bepaald in artikel 48/3, § 4, d) van de vreemdelingenwet. Immers, volgens dit artikel moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer:

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of een geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en;
- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;
- de groep, afhankelijk van de omstandigheden in het land van herkomst, als gemeenschappelijk kenmerk seksuele gerichtheid heeft. Seksuele gerichtheid omvat geen handelingen die volgens het Belgische recht als strafbaar worden beschouwd. Er wordt terdege rekening gehouden met genderaspecten, waaronder genderidentiteit, wanneer moet worden vastgesteld of iemand tot een bepaalde sociale groep behoort of wanneer een kenmerk van een dergelijke groep wordt geïdentificeerd.

Bovendien wijst het desgevallend behoren tot een bepaalde groep er niet automatisch op dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging, zoals in casu zoals blijkt uit wat volgt, is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat de gestolen SIM-kaarten, die op zijn naam geregistreerd zijn, gelinkt zullen worden aan misdrijven of daden van terrorisme waardoor hij valselijk beschuldigd en gestraft zou worden, dat hij hierbij geen hulp zal krijgen van de Iraakse autoriteiten en dat de Iraakse politiediensten geen eerlijk onderzoek zullen voeren aangezien de criminele bendes geïnfiltrerd zijn in het overheidssysteem, beperkt hij zich tot loutere hypothetische beweringen die geen grondslag vinden in zijn eerdere verklaringen en die niet worden onderbouwd met concrete en objectieve elementen. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij sedert de diefstal van deze SIM-kaarten in 2009 hieromtrent geen concrete problemen heeft gekend, noch dat hij gelinkt werd/wordt aan misdrijven of daden van terrorisme, noch dat hij valselijk beschuldigd werd/wordt. Integendeel, na zijn terugkeer uit Syrië heeft verzoeker blijkens zijn verklaringen nog een jaar in zijn vroegere woonplaats Najaf gewoond waar hij deelnam aan het openbare leven zonder enige problemen te hebben gekend omwille van het voorval in 2009 waarbij de SIM-kaarten werden gestolen (administratief dossier, stuk 4, p. 8). Het is de Raad overigens niet duidelijk op welke wijze een analyse van het fenomeen van roofovervallen en criminaliteit in de provincie Najaf een ander licht zou kunnen werpen op voorgaande vaststellingen en overwegingen.

Waar verzoeker voorts verwijst naar artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat dit artikel werd opgeheven bij artikel 16 van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, de Opvangwet en van de organieke wet betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, doch de inhoud ervan grotendeels wordt hernomen door het nieuwe artikel 48/7 dat luidt als volgt: *“Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.”*

Daargelaten de vaststelling dat verzoeker geen begin van bewijs voorlegt met betrekking tot de feiten voor zijn vertrek naar Syrië hoewel hij tijdens het gehoor verklaarde dat hij tweemaal werd opgeroepen door de preventiepolitie in de zaak van de gestolen SIM-kaarten en dat deze oproepen bij zijn ouders thuis liggen (administratief dossier, stuk 4, p. 7), dient te worden opgemerkt dat verzoeker hoe dan ook geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming omwille van de gestolen SIM-kaarten aannemelijk maakt. In de bestreden beslissing wordt in dit verband terecht opgemerkt als volgt: *“(…) U verklaart Irak indertijd te hebben verlaten omdat u schrik had dat men u verantwoordelijk zou stellen voor de gestolen SIM-kaarten en u bijgevolg zouden arresteren. U zou twee maal zijn opgeroepen in verband met de klacht die u zelf had ingediend, maar u ging hier niet op in omdat u schrik had om in de wachtzaal tussen criminelen te moeten zitten. Uzelf verklaarde nog voor uw uitwijking naar Syrië deze zaak te hebben laten seponeren bij de preventiepolitie. Na uw vertrek zouden de autoriteiten één maal thuis naar u zijn komen vragen. Nadat bleek dat u niet thuis was, zouden ze zijn vertrokken en sindsdien heeft u niets meer van hen gehoord. U zou verder niet op de hoogte zijn of er een politieel onderzoek of een rechtszaak tegen u zou lopen (zie gehoorverslag CGVS, p. 6-8, p. 11). Bovendien verklaarde u na uw terugkeer uit Syrië naar Irak begin 2012 niet te zijn lastiggevallen door de preventiepolitie. U zou nog tot februari 2013 (een jaar lang) in uw woonwijk in Najaf hebben gewoond en gewerkt en gedurende heel die periode niets meer hebben gehoord van de preventiepolitie. Uit bovenstaande vaststellingen kan geenszins worden afgeleid dat u actueel door de preventiepolitie zou worden geviséerd. (…)*. Het opvragen van verzoekers dossier bij de UNHCR in Syrië kan geen afbreuk doen aan het voorgaande. Immers, zo verzoekers verklaringen met betrekking tot de diefstal en de oproepen door de preventiepolitie al op enige waarheid zouden berusten, doet dit niets af aan de vaststellingen dat verzoeker sedert de diefstal van deze SIM-kaarten in 2009 geen concrete problemen heeft gekend, dat hij na deze diefstal niet gelinkt werd/wordt aan misdrijven of daden van terrorisme, dat hij evenmin valselijk beschuldigd werd/wordt, en dat hij integendeel na zijn terugkeer uit Syrië nog een jaar in zijn vroegere woonplaats Najaf heeft gewoond waar hij deelnam aan het openbare leven zonder enige problemen te hebben gekend omwille van het voorval in 2009 waarbij de SIM-kaarten werden gestolen. De stelling in het verzoekschrift dat verzoekers dossier bij UNHCR als een onontbeerlijke informatiebron dient te worden beschouwd teneinde het mogelijk te maken een correcte inschatting en beoordeling te maken van zijn asielaanvraag, kan dan ook niet worden bijgetreden.

Waar verzoeker voorts verwijst naar zijn broers die in 2005 het slachtoffer zijn geworden van criminele bendes in Najaf, waarbij ook politieagenten betrokken waren, wijst de Raad erop dat deze feiten, die op zich niet worden betwist, evenmin getuigen van persoonsgerichte vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie en gekaderd dienen te worden in de toenmalige Iraakse context. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat, ondanks het feit dat er politieagenten betrokken waren bij de roofmoord, de daders werden gearresteerd en berecht (administratief dossier, stuk 4, p. 5-6), waaruit blijkt dat verzoekers familie zich wel degelijk kon beroepen op de bescherming van de Iraakse autoriteiten.

Gelet op het voorgaande, kan verzoeker zich niet dienstig beroepen op het nieuwe artikel 48/7 van de vreemdelingenwet.

2.5. Daarnaast acht de Raad het in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet aannemelijk dat verzoeker, die verklaarde nooit politiek actief te zijn geweest in zijn land van herkomst, geen affiniteit te hebben met politiek in Irak en nooit te hebben deelgenomen aan betogingen, zich plots geroepen voelde de verdediging van de demonstranten op zich te nemen door tijdens een van zijn privélessen in het bijzijn van zijn leerlingen de premier, de gouverneur en de geestelijke leider van de invloedrijke sjiiitische militie ‘al Mehdi’ te beledigen. Dit klemmt des te meer gelet op de Iraakse context waar iedereen zich bewust is van de gevolgen die dergelijke uitspraken met zich mee kunnen brengen. Verzoeker bevestigt in het verzoekschrift dat dit een weinig verstandige reactie was doch brengt met de stelling dat rationaliteit en logica niet steeds de bovenhand halen en dat

emotionele reacties, hoe onverstandig ook, niet uit te sluiten zijn geen valabele verklaring bij die zijn gedrag kan verantwoorden.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt voorts terecht als volgt: *“Vervolgens dient vastgesteld dat u met betrekking tot deze leerling die de demonstranten zou hebben beledigd verklaringen heeft afgelegd die de geloofwaardigheid van uw vervolgingsvrees voor de Iraakse staat, de gouverneur en ‘al Mehdi’ verder ondergraven. Zo verklaarde u van uw broer Aq.(...) vernomen te hebben dat deze leerling een geheime agent is. Echter, u bleek niet in staat enige details op te geven hoe uw broer aan deze informatie zou zijn geraakt. U kwam hieromtrent niet verder dan in algemene en vage bewoordingen aan te geven dat uw broer ‘vele commerciële contacten’ zou hebben. Hierdoor zou hij een ‘sterk vermoeden’ hebben dat het een geheime agent betreft. Dit ‘sterk vermoeden’ zou uw broer louter hebben gehaald uit de verwantschap van de leerling met de gouverneur, meer bepaald omdat het gebruikelijk zou zijn dat verwanten van politici als geheime agenten zouden worden ingezet. Bovenstaande veronderstellingen zijn louter hypothetisch van aard en berusten op weinig concrete gegevens, feiten of gebeurtenissen waartoe werkelijk kan worden afgeleid dat de betreffende leerling voor een geheime dienst zou werken (zie gehoorverslag CGVS, p. 9).”* De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om dit onderdeel van de motivering te ontcrachten doch zich in wezen beperkt tot een loutere herhaling van zijn eerder afgelegde verklaringen in dit verband, waarmee hij echter niet vermag afbreuk te doen aan de voorgaande pertinente vaststellingen en overwegingen zodat deze staande blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Verder benadrukt de Raad dat van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, in het kader van zijn plicht tot medewerking, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij alle essentiële elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat en volledig mogelijk aanbrengt. In casu blijkt verzoeker onwetend te zijn aangaande belangrijke elementen met betrekking tot de detentie van zijn broer. Hij is immers tot op heden niet op de hoogte van welke veiligheidsdienst zijn broer zou hebben gearresteerd. Evenmin wist verzoeker weer te geven hoelang zijn detentie zou hebben geduurd en onder welke omstandigheden hij zou zijn vrijgelaten. Ook met betrekking tot de opnames die de betreffende leerling van zijn beledigingen zou hebben gemaakt verklaarde verzoeker niet te weten hoe zijn broer aan deze informatie zou zijn gekomen (administratief dossier, stuk 4, p. 10). Dat verzoeker hieromtrent geen enkel detail of bijzonderheden kan vertellen doet wel degelijk verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven. Waar verzoeker ter verschoning van zijn onwetendheid aanhaalt dat zijn opluchting dermate groot was toen hij het nieuws vernam dat zijn broer was vrijgelaten zodat hij geen verdere vragen heeft gesteld, kan hij bezwaarlijk ernstig worden genomen. Zo kan worden aangenomen dat verzoeker in eerste instantie opluchting voelde toen hij vernam dat zijn broer werd vrijgelaten, acht de Raad het geheel ongeloofwaardig en onaanvaardbaar dat verzoeker, gezien de contacten die hij heeft gehad met zijn echtgenote die geïnformeerd werd door zijn broer aangaande diens arrestatie en de opnames van zijn beledigingen, zich in tweede instantie niet verder zou geïnformeerd hebben over deze zaken. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in het verzoekschrift betreffen het hier immers geenszins details. Er kan dan ook redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij omtrent deze zaak meer te weten wilde komen teneinde zijn eigen vervolgingsrisico ten aanzien van de Iraakse autoriteiten beter te kunnen inschatten. De Raad benadrukt in dit verband dat van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen, temeer actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees correct in te schatten. Verzoekers gebrek aan initiatief om informatie te vergaren wijst naar het oordeel van de Raad op een gebrek aan interesse en doet verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

Tot slot stelt de Raad vast dat in voorliggend verzoekschrift geen verweer wordt gevoerd tegen de motivering van de bestreden beslissing waar wordt geoordeeld als volgt: *“Met betrekking tot uw vrees gedood te worden de ‘al Mehdi’ militie moet worden vastgesteld dat u hiervoor geen enkele concrete aanwijzing voor kan opgeven (zie gehoorverslag CGVS p.9-10). Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat echter niet om de vluchtelingenstatus te verwerven. U dient deze vrees nog steeds aannemelijk te maken, wat hier niet het geval is, daar uw vrees voor vervolging eerder gebaseerd is op veronderstellingen dan op concrete feiten. Tot slot verklaarde uzelf geen aanwijzingen te hebben dat u actueel zou worden gezocht door de Iraakse autoriteiten en de gouverneur. U kon tevens geen enkel begin van bewijs voorleggen van uw ingeroepen problemen met deze drie actoren (zie gehoorverslag CGVS, p. 8-11).”* zodat deze motieven onverminderd overeind blijven en door de Raad worden overgenomen.

2.6. De door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen.

De door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten, met name een fotokopie van zijn militair boekje, fotokopieën van de overlijdensakten van zijn twee broers Ah. en S. vermoord door een criminele bende in 2005, een verklaring van overlijden van zijn vermiste oudste broer M. verdwenen tijdens de Iran/Irak oorlog in 1982 en een document van UNHCR van de registratie van zijn asielverzoek ingediend na zijn aankomst in Syrië zonder afwachting van de afhandeling van zijn asielaanvraag, betreffen allen gegevens die niet worden betwist en vermogen niet de geloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging te herstellen. Hetzelfde geldt voor de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde identiteitskaart en de documenten aangaande zijn asielaanvraag in Syrië.

Aan het arrestatiebevel waaruit blijkt dat verzoeker gezocht wordt omwille van redenen van nationale veiligheid kan naar het oordeel van de Raad geen objectieve bewijswaarde worden verleend. Daargelaten het feit dat verzoeker niet de minste verklaring geeft waarom dit stuk, dat werd uitgegeven op 8 februari 2013, niet eerder in de administratieve procedure kon worden neergelegd, stelt de Raad vast dat het stuk in kwestie een 'intern document' betreft dat werd afgeleverd door de Hoge Raad van Justitie en gericht is aan alle ambtenaren voor ordehandhaving en politie zodat de vraag rijst op welke manier verzoeker hiervan in het bezit is gekomen. Wat er ook van zij, aan voorgelegde documenten kan slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielselaas te herstellen.

2.7. In de mate verzoeker nog verwijst naar artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet, benadrukt dat Raad dat dit artikel werd opgeheven bij artikel 17 van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, de Opvangwet en van de organieke wet betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. De inhoud ervan wordt evenwel grotendeels hernomen door het nieuwe artikel 48/6.

Artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, zoals ingevoegd bij artikel 5 van voornoemde wet van 8 mei 2013, bepaalt als volgt:

"De asielzoeker dient alle elementen ter staving van zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet staft met stukken of bewijzen, wordt hij als geloofwaardig geacht en wordt hem het voordeel van de twijfel gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;

b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;

d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."

Vermits aan de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging geen geloof kan worden gehecht, is geenszins aan de voorwaarden voldaan om toepassing te maken van het nieuwe artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.8. De bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moeten aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in

strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54), wat in casu niet het geval is.

2.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.10. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

In zoverre verzoeker erop wijst dat noch in de vreemdelingenwet, noch in de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad een onderscheid wordt gemaakt in de gradaties van het 'reële risico op ernstige schade' en hij betoogt dat het niet relevant is welk type van geweld de 'ernstige schade' veroorzaakt aan burgers aangezien ook geweld dat geen deel uitmaakt van het 'gewapend conflict' onder de term 'ernstige schade' kan vallen, zoals bijvoorbeeld bepaald door artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, dat ook voorziet in subsidiaire bescherming tegen folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen en dat onder deze definitie ook de andere vormen van geweld vallen waarover het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers van april 2009 melding maakt en die niet te wijten zijn aan het gewapend conflict zelf, wijst de Raad op hetgeen volgt.

2.10.1. Artikel 15 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn) luidt als volgt:

"Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of:

c) ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) heeft in zijn arrest van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), onder andere het volgende overwogen met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

"28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf“, „executie“ en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker“, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

- de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en
 - in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.
- (...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

- opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoonbaar dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

– bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, § § 115-117 en aangehaalde rechtspraak)."

2.10.2. Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

Zoals het Hof aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

2.10.3. Artikel 48/4 luidt als volgt:

" § 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

- a) Doodstraf of executie; of,
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dat de omzetting naar Belgisch recht is van artikel 15, c) van de richtlijn, voorziet in de aldus vereiste bescherming al is er in dit artikel van de vreemdelingenwet enkel sprake van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon en niet, zoals in artikel 15 van de richtlijn, van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon. Artikel 15, c) van de richtlijn moet autonoom worden uitgelegd (rechtsoverweging 28) en mist toepassing, indien de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict minder hoog is dan in de hiervoor bedoelde uitzonderlijke situatie. De desbetreffende vreemdeling kan in dat geval, gezien de rechtsoverwegingen 39 en 40, aan artikel 15 a) en b) van de richtlijn wel aanspraak op bescherming ontlenen, indien hij erin slaagt aannemelijk te maken dat hij specifiek wordt bedreigd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. In dit geval voorziet artikel 48/4, § 2, a) en b) in de vereiste bescherming.

2.10.4. De vraag die *in casu* dient te worden gesteld is of in Irak in het algemeen en in de provincie Najaf in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing “De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak” van 26 september 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Najaf, Zuid-Irak, relatief kalm en stabiel is. Najaf behoort tot de zuidelijke provincies waar het minst aantal incidenten voorkomen. Er is een heropbloei van het religieuze en economische leven. Omwille van de voortdurende inspanningen van de veiligheidsdiensten kunnen veiligheidsincidenten meestal worden voorkomen. Niettemin doen zich sporadisch veiligheidsincidenten voor in de provincie Najaf die zich meestal situeren rond de sjiiitische heiligdommen. Hierbij worden specifiek sjiiitische pelgrims gevisieerd (p. 16-17). Dat de veiligheidssituatie in de provincie Najaf de laatste jaren stabiel is en er nauwelijks nog aanslagen zijn die gericht zijn tegen andere doelwitten dan sjiiitische pelgrims en heiligdommen wordt tevens bevestigd in de verweernota waaraan de recente Subject Related Briefing “De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak” van 22 april 2013 (p. 15-17), wordt toegevoegd.

Met het louter betwisten van de beoordeling van de veiligheidssituatie in Najaf door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de argumentatie dat uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er zich in Najaf nog steeds veiligheidsproblemen voordoen waarvan burgers het slachtoffer worden zodat er dan ook nog steeds een voortdurende bedreiging is van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, brengt verzoeker geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat uit de informatie waarop hij vermag acht te slaan geenszins kan blijken dat de actuele situatie in Najaf er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier en de verweernota, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Najaf subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn.

2.10.5. Gelet op de vaststellingen dat verzoeker enerzijds geen concrete en objectieve aanwijzingen bijbrengt dat hij actueel gevisieerd wordt door de preventiepolitie en dat anderzijds de door hem ingeroepen problemen omwille van het beledigen van de premier, de gouverneur en de geestelijke leider van ‘al Mehdi’ militie ongeloofwaardig werden bevonden, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.11. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.12. Waar verzoeker in fine vraagt om, on subsidiaire orde, de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS